

I./2021

POROČILA IZ SVETA

Izdala za uporabo pri bogoslužju: KAC v RS
Njogoševa cesta 15, 1000 Ljubljana

2. januar 2021

POLEMIKA O USB KLJUČU

Alyona Pirozhok, 20 let, Rusija

Krščansko adventistično cerkev v Ruski federaciji sestavlja Zahodna ruska zveza konferenc s sedmimi konferencami, Vzhodna ruska zveza misijonov s tremi misijoni, Kavkaška zveza misijonov z dvema konferencama in misijonom ter Daljnovzhodna zveza cerkev.

V Rusiji je 42.466 vernikov v 640 krajevnih cerkvah in 719 skupinah. Država ima 154.842.000 prebivalcev, kar pomeni po enega adventista na 3.646 ljudi.

Alyona se je želela vrniti na Adventistično univerzo Zaokski, a so med hladnim zimskim potovanjem z avtobusom ugasnile luči in je gretje prenehalo delovati.

Enako so se počutili tudi drugi sošolci njene pevske skupine. Bili so utrujeni in niso vedeli, ali je možno avtobus popraviti. Avtobus z desetimi potniki je vozil pet ur na dvanajsturni vožnji iz ruskega mesta Zaokski do beloruskega mesta Minsk.

Študentje so se odločili poklicati Alyoninega očeta na univerzo in ugotoviti, ali lahko pomaga. Veliko je vedel o popraviljanju avtomobilov in avtobusov ter jim je naročil, naj počakajo na naslednji bencinski črpalki, sam pa se bo tja pripeljal pogledat.

Študentje so čakali štiri ure, da je prispel Alyonin oče. Potem so čakali še dve uri, da je popravil avtobus. Med čakanjem so se pogovarjali z visokim mišičastim delavcem na bencinski črpalki. Bil je prijazen in jim je dal spiti neomejene količine brezplačnega zeliščnega čaja.

Končno je bil avtobus pripravljen za vožnjo. Študentje so stopili vanj, se Alyoninemu očetu zahvalili za pomoč in nadaljevali pot.

Čez eno uro je Alyona na lepem začutila močno željo, da bi se vrnila na črpalko. Prijaznemu delavcu je želela dati USB ključ z besedilom knjige Veliki boj med Kristusom in Satanom, ki jo je napisala sestra Ellen G. White. Ta je bil orodje za pričanje, ki so ga s prijatelji radi dajali neznancem.

»Vrniti se moramo na bencinsko črpalko,« je napovedala.

Skupina je zastokala.

»Moškemu bi morali dati USB ključ,« je vztrajala.

»Da, morali bi mu ga dati,« je dejal študent Nikita. »Toda vrnili se ne bomo.«

Študenti so o tem razpravljali deset minut. Prijaznemu delavcu so želeli dati USB ključ, vendar se jim ni zdelo dobro, da bi zapravljali čas z vrnitvijo. Nikita je najodločneje vztrajal, da se vozijo naprej v Belorusijo.

Na lepem pa se je Nikita premislil. Dejal je: »Vrniti se moramo.«

»Zakaj,« so vsi soglasno vzkliknili.

Nikita je bil videti v zadregi.

»Na bencinski črpalki sem pozabil mobilni telefon,« je dejal in povetil glavo.

Avtobus se je obrnil. Vsi na njem so bili srečni. Še posebno vesela je bila Alyona. Želeli so pričati delavcu. Potem pa se je Nikita spomnil, da je velik in mišičast. »Mogoče ne bo vzel USB ključa,« je dejal. »Očitno ni kristjan in videli smo, da je kadil, medtem ko smo čakali.«

Naslednjo uro so študentje razpravljali o tem, ali bo delavec sprejel darilo. Ko se je avtobus bližal bencinski črpalki, je Alyona molila za skupino. »Dragi Jezus, prosim, odpri delavčevo srce, da bo sprejel USB ključ in prebral njegovo vsebino,« je dejala.

Ko je avtobus zapeljal na bencinsko črpalko, je delavec pršel iz stavbe. V roki je imel Nikitov telefon. Čakal je.

Alyona je stopila k moškemu. Sram jo je bilo in majhna se je počutila pred njim, vendar je vzela USB ključ.

»Prosim, vzemite tole,« je dejala. »Smo kristjani in verujemo v Jezusa. Tole vam želimo podariti. Mogoče vam bo pomagalo v življenju.«

Študentje so gledali v moškega. Ali bo vzel USB ključ?

Ustnice moškega so se raztegnile v širok nasmeh. Njegov obraz je pozitivno žarel.

»Najlepša hvala,« je dejal. »Zagotovo si bom ogledal vsebino USB ključa.«

Alyona ne ve, ali je moški držal obljubo, vendar je ne skrbi. Ali ga je prepričalo branje knjige Veliki boj med Kristusom in Satanom, je delo Svetega Duha. Delo študentke pa je bilo le dati USB ključ.

»Nobenega razloga ni, da bi se bali govoriti drugim o Jezusu,« je dejala Alyona. »Podcenjujemo moč Svetega Duha. Ima veliko moč. Ljudje so tudi prijaznejši, kakor si mislimo, in dejansko želijo spoznati Jezusa.«

Dar trinajste sobote v tem četrletju bo pomagal krščanski šoli v Zaokskiju, kjer je Alyona obiskovala osnovno in srednjo šolo, zgraditi stavbo na posestvu tamkajšnje Adventistične univerze. Šola sedaj najema učilnice od univerze, vaš dar pa bo pomagal, da se bodo otroci zbirali v svoji učilnici.

9. januar 2021

DAR JEZIKOV

Anatolij Golovizin, 28 let, Rusija

Anatolij je obljubil Bogu, da bo po ozdravitvi od dolgotrajne bolezni delal v Kazahstanu kot pastor, vendar ni imel nikakršnega upanja, da bi se vpisal na seminar. Izhajal je iz revne vasi in ni imel denarja. Nerad se je preselil v Rusijo zaradi dela.

»Bog, kaj hočeš od mene?« je v molitvi spraševal vsak dan. Med molitvijo je začutil odgovor: »Študiraj za jezikovnega tolmača.«

Anatolij se je zasmel. Ni bil dober študent. Poleg tega so vsi iz njegove družine delali kot inženirji. Nihče ni znal nobenega tujega jezika. Ker ni mogel pozabiti na zamisel o učenju jezikov, se je vrnil k materi v Kazahstan.

»Mati, želim se šolati za tolmača,« je dejal.

Mati je bila presenečena. »Sin, znaš samo rusko in kazaško,« je dejala. »Takšno delo ni zate.«

Anatolij pa je vztrajal pri svoji zamisli in mati se je strinjala, da gre z njim v Taldikurgo, najbližje mesto s fakulteto, ki je ponujala tečaje angleščine. Anatolij je padel pri izpitu in z materjo sta se žalostna vrnila domov.

Toda Anatolij ni mogel pozabiti na zamisel. Neki dan je bral Sveto pismo pod drevesom in prvič spoznal, da je sposobnost govoriti v jezikih dar Svetega Duha. Bral je: »Enemu se namreč po Duhu daje beseda modrosti, a drugemu beseda znanja po istem Duhu, ... drugemu pa raznovrstnost jezikov, a drugemu razkladanje jezikov.« (1 Kor 12,8–20)

Anatolij je priklonil glavo in molil: »Bog, prosim, daj mi ta dar.«

Čez en mesec je hodil po železniških tirih in na tleh našel učbenik pogovorne angleščine. Doma ga je odprl in prebral preproste besedne zveze v angleščini in ruščini. Ko je prebral dve strani, je zaprl učbenik in razmišljal o pravkar prebranem. Spomnil se je vseh besed, ki jih je pravkar prebral v angleščini. Osuplo je v mislih znova in znova ponavljal vsako angleško besedo. »To je nemogoče,« je pomislil. »To je nekakšna fantazija.«

Odprl je učbenik in prebral še deset strani. Ko je prebral do konca, ga je dal materi.

Prebrala je več besednih zvez, Anatolij pa jih je povedal v angleščini. Osupljivo se je vprašal, ali je prejel dar jezikov, za katerega je molil.

Vpisal se je na tečaj angleščine v svojem kraju in v dveh mesecih dosegel vmesno stopnjo. Potem je šel nabirat lubenice in zasluženi denar porabil za nakup prvega prenosnega računalnika. Še naprej je nabiral melone in si za zaslužek priskrbel spletni dostop in mobilni telefon. Z novimi pripomočki se je po spletu naučil še več angleščine.

Naslednje leto se je vpisal na fakulteto, na kateri je bil padel pri sprejemnem izpitu. Tokrat je bil popolnoma uspešen. Njegova angleščina je bila tako dobra, da ga je šola poslala na državno tekmovanje. Predsednik univerze, ki je bil Anatolija grajal zaradi manjkajočih ur ob sobotah, se je premislil, ko se je uvrstil na drugo mesto in na državnem tekmovanju osvojil 200 ameriških dolarjev. Dejal mu je: »Pojdi v cerkev. Pravzaprav bom šel s teboj.« In je tudi šel.

Anatolij je z odliko diplomiral v dveh jezikih, v angleščini in ruščini. Ni se ustavil pri ruščini, kazaščini, angleščini in turščini. Špansko se je naučil, ko je štiri leta študiral na adventistični šoli v Kirgiziji. Potem ga je vodstvo cerkve poslalo v Argentino, da bi se spopolnil v španščini, tam pa se je naučil še portugalsko. Po vrnitvi je tri leta delal kot tolmač in učitelj jezikov v kazaški adventistični šoli. Potem so se mu uresničile sanje. Devet po obljubi, da bo Bogu služil kot pastor, so ga poslali na Adventistično univerzo v Zaokskiju.

Anatolij je trdno prepričan, da dar jezikov in drugi darovi Svetega Duha niso bili samo za prakrščansko cerkev v Apostolskih delih.

»Bog je isti danes, kakor je bil včeraj,« pravi. »Če bomo prosili za njegove darove, nam jih bo dal. Zakaj nimamo darov Svetega Duha? Preprosto zato, ker ne prosimo zanje.«

Prijatelj je nekoč povedal Anatoliju, da nikoli ni prejel daru Svetega Duha. Anatolij ga je vprašal, ali je kdaj prosil zanje. Presenečeno ga je pogledal in odvrnil: »Ne, nikoli nisem prosil zanje.«

Anatolij se namerava po diplomi vrniti v Kazahstan in služiti Bogu kot pastor.

»Predstavljajte si revnega kazahstanskega fanta, ki govori toliko jezikov,« pravi Anatolij. »Bog je velik.«

Del daru trinajste sobote v tem četrtletju bo krščanski šoli v Zaokskiju pomagal zgraditi šolsko stavbo na posestvu Adventistične univerze Zaokski. Sedaj šola najema učilnice od univerze, vaš dar pa bo pomagal, da se bodo učenci šolali v svojih učilnicah. Hvala, ker načrtujete velikodušni dar.

16. januar 2021

NOVA OSEBNOST

Andrej Abramjan, 22 let, Rusija

Adventizem v Rusiji se je začel kot gibanje nepoklicnih misijonarjev nemških priseljencev, ki so se iz Rusije izselili v Ameriko sredi druge polovice devetnajstega stoletja. Tam so se spreobrili v adventizem sedmega dne in začeli pošiljati adventistične tiskovine v nemščini prijateljem in sorodnikom v Rusijo.

Med čistkami v sredi prve polovice dvajsetega stoletja so mnogo adventističnih pridigarjev in vernikov prijeli in izgnali pogosto brez dejanskih obtožb zoper nje. Pridigarjem, ki so ostali, so bile odvzete državljanske pravice in niso dobili živil, njihovi otroci pa se niso smeli šolati. Poleg tega so pridigarji morali plačevati posebni »poklicni davek«, ki je pogosto presegel znesek njihovih dohodkov, zaradi tega so morali zapustiti delo.

Rusija se razteza čez enajst časovnih pasov. Utrla si je možnost za potovanje v vesolje. Čeprav so Združene države Amerike prve spravile človeka na Luno leta 1969, so vendar Sovjeti prvi satelit izstrelili na obkrožitev Zemlje leta 1957 in prvi polet človeka v vesolje leta 1961. Drugi dosežki so bili prvi sprehod v vesolje, prva vesoljska plovila za pristanek na Luni, Veneri in Marsu ter izstrelitev prvih vesoljskih postaj.

Ko sem bil star petnajst let, sem čez poletje vadil boks. Neki dan se mi je med vračanjem z vadbe utrnila misel: »Ti si bolan.«

Umikal sem se tej misli. Doma pa sem se začel počutiti potrtega. Starše sem prosil, naj me peljejo k terapevtu. Potem sem spoznal, da bi me lahko izključili iz šole, če bi mislili, da se duševno bolan. Nisem šel na svetovanje.

Čez dva dni se mi je porodila še ena zastrašujoča misel: »Umrl boš čez en mesec.« Vedno slabše sem se počutil. Življenje je izgubilo smisel. Vsi so mislili, da si prizadevam za pozornost, vendar me je močno bolelo in nihče mi ni verjel. Nisem razumel, kaj se dogaja.

Konec meseca me je babica v našem domu postrigla. Ko mi je odrezala lase, sem jokal.

»V redu je,« je dejala babica, ki je menila, da preživljam hormonske spremembe. »Samo te bom ostrigla.«

»Umiram,« sem dejal. Babica je mislila, da si prizadevam dobiti pozornost. Pravzaprav sem hotel storiti samomor, vendar tega nisem mogel. Ko me je babica ostrigla, je sedla. Mati je sedela v bližini. Obsedel sem na stolu. Pogledal sem v strop in tiho molil: »Bog, če obstajaš, mi pomagaj.«

Nič se ni zgodilo. Začutil sem močno želje oditi na stranišče in se ubiti. Tisti trenutek sem videl, da se s strehe spušča svetloba kakor strela. Šla je skozi moj prsni koš. Ne morem opisati, kako prijetno mi je bilo. Bilo je prijetno. V sebi sem čutil večnost. Zgodilo se je v delčku sekunde. Skočil sem s stola in vzkliknil: »Hvaljen Bog! Ozdravil me je!« Mati in babica nista videli svetlobe in sta me zaskrbljeno gledali. Babica je dejala: »Pomiri se, vse bo v redu.« Vzneseno sem objel mater. Bilo je, kakor da je ne bi videl že nekaj tednov. »Bog me je ozdravil,« sem povedal. Poiskal sem svojega brata dvojčka, ki se je igral na računalniku. Povedal sem mu za svetlobo in dejal: »Bog me je ozdravil.« Ni mi verjel. Mislil je, da si izmišljujem zgodbo.

Babica je mislila, da sem duševno bolan. Razumel sem, da bi se bil skoraj ubil, toda nekdo me je rešil. Tisti trenutek sem spoznal, da Bog obstaja. Tisti dan se je začelo dolgo potovanje k Jezusu.

Danes študiram na Adventistični univerzi Zaoski za pridigarja. Družina me je vesela. Pravijo, da sem nova osebnost.

Verujem, da je Bog v moje življenje prinesel ozdravljenje in od takrat nisem več enak. Zavpil sem k njemu in me je slišal. Hvalim ga, ker je Bog, ki sliši molitve in odgovarja nanje.

Del daru trinajste sobote v tem četrtletju pomagal krščanski šoli v Zaoskiju zgraditi šolsko stavbo na posestvu Adventistične univerze Zaoski. Sedaj šola najema učilnice od univerze, vaš dar pa bo pomagal, da se bodo otroci shajali v svojih učilnicah. Hvala, ker načrtujete obilen dar.

23. januar 2021

SKLEPANJE PRIJATELJSTVA Z BOGOM

Maša, 17 let, Rusija

Matrjoška je ruska lutka, zbirka lesenih figur, ki jih je mogoče potegniti narazen, da se odkrije manjša figura, ki jih je običajno šest ali več. Lutka je navadno rahlo valjasta, obilno okrašena in dodelana. Najpogostejša tema so kmečka dekleta v tradicionalnih oblačilih, lahko pa je skoraj vse s političnimi osebami in pravljicami vred.

Tradicionalna ruska kuhinja je raznolika in odseva obsežno državno ozemlje ter je prvotno temeljila na prehrani ljudi, ki delajo v težavnih podnebnih razmerah, z obilo beljakovin iz mesa in ogljikovih hidratov iz žit z ržjo, ječmenom in pšenico vred. Prevladujejo juhe in enolončnice iz zelenjave, mesa in rib. V zadnjih stoletjih, zlasti v sovjetskih letih, so v rusko kuhinjo ustvarjalno vključili spopolnjene kulinarične tehnike in uvoz hrane iz tujine.

V dvajsetem stoletju, zlasti v sovjetskih letih, je Rusija ustvarila mednarodno znane baletne zvezde, med katerimi so bile Ana Pavlova, Vaslav Nižinski, Maja Pliseckaja, Rudolf Nurejev in Mihail Barišnikov.

Bajkalsko jezero v Sibiriji je največje jezero na svetu. Vsebuje 23.615 kubičnih kilometrov vode, kar je skoraj četrtnina sveže površinske vode na svetu. Globoko je 1.642 metrov, kar pomeni, da je tudi najgloblje svetovno jezero.

Ko je bila Maša stara 5 let, se je njena starejša sestra krstila v sibirskem mestu Novokuzneck. Pozorno je opazovala sestro, ko se je podala v vodo v krstilnici. Nato je slišala, da so ji pastor in verniki čestitali. Menila je, da je krst čudovita priložnost, zato je vse leto premišljevala o tem. Ko je imela šest let, je sklenila, da je dovolj stara za krst.

»Želim se krstiti,« je povedala materi.

Toda potem je začela razmišljati. Morda je šest let premalo, da bi se krstila. Deset let je zvenelo kakor boljša starost. Odločila se je počakati do desetega leta.

Leta so minevala. Ko se je bližal njen deseti rojstni dan, se je spomnila odločitve in stopila k cerkvenemu pastору. »Želim se krstiti,« je dejala.

Pastor je bil zadovoljen z njeno odločitvijo in jo povabil, naj se pridruži razredu za krščence z osmimi starejšimi otroki. Pouk je bil zelo zanimiv. Toda po enem letu, ko je bila Maša stara enajst let, so pastora premestili v drugo cerkev. Novi pastor je ni hotel krstiti. Dejal ji je: »Žal mi je, ampak si premlada.« Maša je bila zelo razočarana. Nekaj časa ni govorila z novim pastorem.

Pri dvanajstih letih ga je še enkrat vprašala, ali se sme krstiti. Pastor se je strinjal in jo povabil, naj se pridruži razredu za krščence. Maša se ga je udeleževala štiri mesece. Toda iz nekega razloga se ji pouk ni zdel več zanimiv. Razmišljala je le o tem, kako dolgo je želela biti krščena in kako jo je pastor zavrnil. Ni se več udeleževala razreda za krščence in razmišljala, da bi zapustila cerkev.

Zunaj cerkve ni uživala ne v šoli ne v življenju. Ni imela veliko prijateljev. Prihodnost je bila videti mračna.

Neki dan jo je mati vprašala, ali bi rada šla v adventistično šolo Zaokski in v internat. Maša je želela nov začetek z novimi ljudmi, zato je privolila.

Poleti pred začetkom pouka se je končno krstila. Na poletnem taboru je opazila, da je edina nekrščena najstnica. Krstila se je pri šestnajstih letih. Življenje po krstu pa se ni spremenilo. Bila je enaka osebnost. Prvih nekaj tednov v Zaokskiju je bila osamljena. Ni vedela, kako naj najde prijatelje. Bila je žalostna. Študentka na istem šolskem posestvu je opazila njeno osamljenost in se sprijateljila z njo. Dejala ji je: »Bog pozna naše potrebe. Je v naši bližini in se z njim lahko pogovarjamo kakor s prijateljem.

Maša ni imela veliko tesnih prijateljev, zato se je odločila govoriti z Bogom. Ko je našla miren kraj, mu je izlila srce.

»Odpusti mi, ker se tako dolgo nisem pogovarjala s teboj,« je rekla in jokala. »Žal mi je, ker te nisem spoznala. Delala sem napako, ker se bila jezna na pastora, ker me ni hotel krstiti.«

Med molitvijo jo je preplaval mir. Prvič v življenju je čutila, da je Bog blizu.

Od tistega trenutka življenje ni bilo več enako. Pravi: »Prej sem vedno hrepenela po prijateljih, sedaj pa imam prijatelja, s katerim se lahko pogovorim kadar koli in mi ga ni treba iskati za pogovor.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo adventistični šoli Zaokski pomagal zgraditi lastno stavbo na posestvu Adventistične univerze Zaokski. Sedaj šola najema učilnice od univerze, vaš dar pa bo pomagal, da se bodo lahko otroci shajali v svojih učilnicah.

30. januar 2021

NAJVEČJI IVANOV DAN

Ivan Šaronov, 27 let, Rusija

Leta 1885 je car Aleksander III. naročil sanktpeterburškemu draguljarju Petru Carlu Fabergéju, naj ustvari jajce z dragulji, da ga bo podaril ženi Mariji. Jajce je izdelal iz zlata z belo emajlirano »lupino«. Ta se je odprla in pokazala rumen rumenjaki. Ta se je nato odprl in razkril kokoš, v njej pa je bil posnetek cesarske krone, narejene iz diamanta. Mariji je bilo jajce tako všeč, da je Aleksander imenoval Fabergéja za uradnega cesarskega zlatarja. Vsako leto je ustvaril novo in bolj dodelano jajce za Marijo. Aleksander je umrl leta 1894, njegov sin Nikolaj II. pa je nadaljeval izročilo. Naročil je eno jajce za mater Marijo in eno za ženo Aleksandro. Skupaj je bilo izdelanih 52 cesarskih jajc, od teh jih še vedno obstaja 46.

Ivanovo življenje je bilo videti popolno vse do dne, ko je imel 22 let. Najprej se je hudo sprl z materjo med obiskom domačega ruskega mesta Kazana. Nato ga je poklical lastnik, naj se izseli iz stanovanja, ki ga je najel v bližini kazanske univerze. Tisto popoldne ni opravil izpita. Nato ga je ustavila policija, ko se je peljal nazaj k materi in ugotovil, da ima neplačano kazen za prehitro vožnjo.

»Niste hoteli plačati kazni,« je dejal policist. »Sedaj boste morali na sodišče.«

Policist mu je vzel vozniško dovoljenje in mu rekel, naj vozi za njim na sodišče. Tam mu je policist razložil razmere. Sodnik mu je strogo razložil, da ima dve možnosti: takoj plačati dvojni znesek kazni ali iti v zapor za petnajst dni.

Ivan ni mogel verjeti strašnemu dnevu, ki ga je imel. Med sodnikovim govorom so njegove misli prešli prizori konca sveta in sodnega dne. Pomislil je: »Če se sedaj ne spokorim in se ne vrnem k Bogu, bom na sodni dan končal na napačni strani.« Ni bil vzgojen v krščanskem domu, je pa veroval v Boga. Njegova mati se je krstila v Krščanski adventistični cerkvi, ko je bil najstnik. Eno leto je hodil z

njo in se družil z drugimi adventisti. Potem pa se je začel šolati na univerzi in pozabil na Boga.

Sedaj, na sodišču je našel denar za plačilo kazni. Ko je dobil vozniško dovoljenje, se je previdno odpeljal k materi.

Naslednji dan je dobil visoko vročino in tri dni ležal v postelji ter se počutil grozno. Odprl je Sveto pismo in se s pogledom ustavil na Mt 6,33: »Iščite najprej kraljestva Božjega in njegove pravičnosti, in vse to vam bo pridano.«

Jezusove besede so ganile njegovo srce. Nikoli prej jih ni opazil. Spoznal je, da je Boga postavil v vrsto za študijem in družino. Čeprav je še vedno imel visoko temperaturo, je hotel zapustiti hišo, da bi nekaj časa preživel z Bogom. Odpeljal se je na miren prostor ob reki. Tam je Bogu izlil svojo žalost in se globoko osebno spokoril. Molil je: »Želim se vrniti k tebi. Želim, da si blizu mene.«

Od tedaj je Ivan postavil Boga na prvo mesto v vsem. Veliko je molil. Vsako jutro in vsak večer je bral Sveto pismo. Prebral je knjigo z naslovom »Prvotni spisi« in druge knjige Duha preroštva. Krstil se je in postal vodja mladih v krajevni cerkvi.

Preden je izročil srce Jezusu, je v Kazanu organiziral uspešen telovadni klub. Krajevne oblasti so opazile njegovo delo in ga povabile, naj organizira vadbe med krajevnimi prazniki. O njem so pisali v krajevnih časopisih.

Nato je opustil telovadni klub in odprl novega za delo samo z otroki. Kmalu je v krajevnem parku brezplačno vadil z dvajsetimi otroki. Ti so opazili, da ljubi Jezusa, in ga začeli spraševati o tem. Šestnajstletno dekle je začelo obiskovati cerkev.

Po diplomi na univerzi je začutil, da ga Bog kliče, naj študira teologijo in postane pastor. Preselil se je na Adventistično univerzo Zaokski in tam je v tretjem letniku. Vsako poletje se vrne v Kazan in usposablja otroke, da so telesno zmogljivi in dobri državljani. Organizira dejavnosti v krajevni skupnosti, kakršna je pobiranje smeti po mestnih ulicah.

Ivan nima slabih spominov na tisti strašni dan pred petimi leti. Zanj pravi: »Takrat je bil grozen dan. Sedaj pa razumem, da je bil najlepši dan v mojem življenju, ker ga je Bog uporabil, da me je rešil.«

Del daru trinajste sobote v tem četrtletju bo adventistični šoli Zaokski pomagal zgraditi lastno stavbo na posestvu Adventistične univerze Zaokski. Sedaj šola najema učilnice od univerze, vaš dar pa bo pomagal, da se bodo lahko otroci shajali v svojih učilnicah. Med učenci v internatu je mladenka, ki se je cerkvi pridružila po Ivanovem telovadnem klubu. Hvala, ker načrtujete obilen dar.

6. februar 2021

ŽIVLJENJSKA NESREČA

Olga Nošin, 34 let, Rusija

Nesreča z avtomobilom je razbila Olgine in Romanove počitnice ob Črnem morju. Trileta in pol poročen par se je vozil med obmorskimi mesti in Roman je spregledal ovinek. Upočasnil je in se obrnil sredi ceste. Tedaj je pripeljal bel avtomobil znamke Mercedes in udaril volkswagen v bok. Ta se je vrtel tako dolgo, da se je zdelo kakor vsa večnost. Končno se je ustavil. Okna so bila razbita, vrata pa zaprta. Olga in Roman sta splezala skozi razbito okno. Nista utrpela praske, toda avtomobil je bil zmečkan. Pogledala sta mercedes. Tudi ta je bil poškodovan, toda voznik je bil v redu.

Prispela je policija in Romana štela za odgovornega za nesrečo. Roman si je z rokami pokril obraz. »Izgubila bova nekaj let za odplačevanje mercedesa,« je dejal. Olga je dojela, da ima nesreča visoko ceno. Roman je imel minimalno zavarovanje in ne bi pokrilo stroškov popravila dragega avtomobila. Oddaljila se je od razbitih avtomobilov in stopila v vinograd ob cesti. Pokleknila je in molila: »Prosim, pomagaj nama.« Odprla je oči in vstala. Poškodovana avtomobila sta ostala na cesti. Voznik Musa se je strogo pogovarjal z Romanom. »Dajte mi vse svoje listine,« je dejal. »Plačajte mi škoda na avtomobilu, pa vam jih bom vrnil.« Roman je izročil vozniško dovoljenje. Ko je policija dokončala zapisnik, je nekdo prišel po Musa. Roman in Olga nista mogla potovati dalje. Med čakanjem na vlečno službo sta odšla v vinograd in se pogovarjala. Zadnje tedne so bile napetosti v njuni zvezi, sedaj pa so se vsa čustva razlila. Olga je dojela, da sta blizu ločitve. Drug drugega in Boga sta prosila za odpuščanje.

Roman in Olga sta noč prespala na obali. Zjutraj ju je poklical Musa in povabil, naj ostaneta v njegovi hiši. Imel je drug avtomobil, naslednji teden pa ju je vozil naokoli zaradi urejanja zavarovanja in drugih pravnih zadev. Presenečen je bil, ko je izvedel, da Roman in Olga ne jesta mesa. Njegovo presenečenje se je povečalo, ko je ugotovil, da ne pijeta alkoholnih pijač. »Čudna človeka sta,« je dejal. »Kdo pa sta?« »Sva adventista sedmega dne,« je povedala Olga.

»Brez šale,« je rekel. »Sta druga adventista, kar sem jih spoznal v življenju.«

Izkazalo se je, da Musa ni kristjan in je imel dve ženi. Tudi njega je obremenjevala krivda. Gostoma je povedal, da je nekaj dni pred nesrečo drugo ženo prisilil splaviti. »Mislim, da je bila nesreča Božja kazen,« je dejal. Mercedes mu je bil všeč in ga je kupil po naročilu en teden pred nesrečo.

Roman in Olga sta poklicala prijatelje domov v ruskem mestu Zaokski, da bi jima posodili denar za plačilo škode na avtomobilu. V treh dneh sta zbrala dovolj denarja, toda prijatelji so ju še klicali, da bi jima posodili še več denarja, in ju vprašali, ali lahko še kako pomagajo. Musa je slišal telefonske klice in jokal. Dejal je: »Sem bogat in imam obilo zvez. Mnogo ljudem sem pomagal zaslužiti veliko denarja. Toda nihče od mojih me ni poklical, ali sem dobro po nesreči. Vidva sta revna in nimata ničesar, toda prijatelji vaju preskrbijo.«

Ob koncu tedna je bil denar zbran, Musa pa je Romanu vrnil vozniško dovoljenje. Povedal je še, da mora za nekaj dni oditi v drugi kraj, namreč v isti kraj, kamor sta ob nesreči potovala Roman in Olga. »Ali bi ostala pri meni?« ju je vprašal.

Roman in Olga sta naslednja dva dni preživela v najrazkošnejši hiši, kar sta jih kdaj videla. Nato sta se z vlakom vrnila v Zaokski.

Naslednje leto je bilo zelo težko, saj sta odplačevala dolgove. Toda Olga se je zahvalila Bogu za nesrečo. Rešila je njun zakon. Ko se je zahvalila Bogu, je v službi dobila povišek, Roman pa je dobil novo službo z višjo plačo. Dolgove sta odplačala v samo enem letu. Olga pravi: »Nikoli nisva ničesar želela. Bog je preskrbel vse najine potrebe.«

Olga je bila med prvimi učenci krščanske šole v Zaokskiju, v prvi razred je začela hoditi leta 1993. Tam je končala osnovno in srednjo šolo ter nato diplomirala na Adventistični univerzi Zaokski. Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo adventistični šoli Zaokski pomagal zgraditi lastno stavbo na posestvu Adventistične univerze Zaokski. Sedaj šola najema učilnice od univerze, vaš dar pa bo pomagal, da se bodo lahko otroci shajali v svojih učilnicah.

13. februar 2021

IZOSTAJANJE OD POUKA ZARADI CERKVE

Jelena, 16 let, Rusija

Ljudski ples je pomemben del ruske kulture, med najdramatičnejšimi pa je kazačok, ki ga običajno izvajajo moški. Pri njem pokonci držijo trup in izmenoma brcajo noge naravnost predse. Glasba je običajno hitra, nastopajoči pa morajo imeti zelo močne noge in odlično ravnotežje.

Deli današnje Rusije so med devetim in enajstim stoletjem zasedli in naselili Vikingi, ki so bili v tem delu sveta znani kot Varjagi.

Enajstletna Jelena se je v soboto popoldne vračala domov iz šole v ruskem mestu Dmitrovgrad. Na lepem se spomnila, da je ob sobotah hodila v cerkev.

O cerkvi že dolgo ni razmišljala in ni vedela, zakaj sedaj razmišlja o njej. Srce ji je napolnila nenavadna želja, da bi šla v cerkev. Z mobilnim telefonom je poklicala mamo.

»Mama, ali se spomniš, da smo ob sobotah hodili v cerkev?« je vprašala. »Ali smem iti sedaj?«

»Seveda smeš,« je dejala mati. »Tega ti ni treba spraševati.«

Jelena je prišla ravno med pridigo. Usedla se je na sedež v zadnji vrsti in poslušala. Potem je zagledala svojega starega sobotno-šolskega učitelja. »Pridi zopet,« ji je dejal.

Jelena se je sramežljivo nasmehnila. Želela se je vrniti. Jelenini starši so se ločili, ko je bila majhna, vendar so jo vodili v cerkev do njenega petega leta. Potem so se naveličali, da bi se videvali v cerkvi, in so vsi skupaj prenehali hoditi v cerkev. Jelena je hodila v državno šolo in imela pouk šest dni v tednu od ponedeljka do sobote.

Brž ko se je naslednjo soboto končal pouk ob 13. uri, se je takoj napotila v cerkev. Pridige ni razumela, vendar si jo je poskušala osmisлити. Rada je bila v cerkvi, kjer je kot majhna čistila Boga. Všeč ji je bilo med drugimi otroki v cerkvi.

Čez nekaj časa je začela ob sobotah izostajati s pouka, da bi lahko prej prišla v cerkev. Čez mesec dni je povabila starejšo sestro Oksano,

naj gre z njo. Ta je imela trinajst let in je privolila ter sta šli skupaj. Nato je mati opazila, da Jelena in Oksana hodita v cerkev, in je začela hoditi z njima.

Potem pa se je nekaj otrok iz cerkve preselilo s starši. Drugi otroci so prenehali prihajati v cerkev. Potem je nehala hoditi Jelenina mati. Tudi Jelena ni več hodila vsako soboto.

Vernik je opazil Jelenino odsotnost. Zaprošil jo je za pomoč pri ozvočenju. Jelena se je strinjala in sedaj je morala v cerkev priti vsako soboto, ker so jo verniki potrebovali. Medtem je začela redno brati Sveto pismo in knjige Duha preroštva. Še zlasti vseč ji je bila knjiga Veliki boj med Kristusom in Satanom.

Mati je videla, da je Jeleni vseč sobotna šola in se je dobro sprijateljila z odraslimi verniki. Znova je začela hoditi v cerkev. V soboto po Gospodovi večerji je mati resno vprašala Jeleno: »Ali se želiš krstiti?« Jelena je o tem že razmišljala in takoj rekla, da želi srce izročiti Jezusu.

Obiskovala je razred za krščence in se krstila. Voda v krstilnici je bila zelo mrzla, toda po izstopu iz nje jo je preplavilo toplo veselje. Odločila se je najbolje v življenju. Srce je izročila Jezusu.

Jelena ni več hodila ob sobotah v šolo. Mati je napisala ravnatelju prošnjo, da Jelena sme manjkati od pouka ob sobotah, da bo lahko častila Boga. Šola ji je to dovolila, toda morala je narediti naloge s sobotnega pouka in si je prizadevala za dobre ocene.

Danes sobotne šolske naloge niso več težava. Po tem šolskem letu je izvedela za adventistično šolo z internatom, ki je od njenega rojstnega kraja oddaljen okoli 1000 kilometrov. Ni si mogla privoščiti plačila šolnine, toda vernik ji je obljubil pomoč. Danes ima šestnajst let in obiskuje enajsti razred.

»Izvrstno se je učiti tukaj,« je povedala. »Učitelji so prijazni in mi pomagajo pri učenju. Zelo sem vesela, ker ob sobotah ni pouka.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo adventistični šoli Zaokski pomagal zgraditi lastno stavbo na posestvu Adventistične univerze Zaokski. Sedaj šola najema učilnice od univerze, vaš dar pa bo pomagal, da se bodo lahko otroci shajali v svojih učilnicah. Hvala, ker velikodušno načrtujete obilen dar za trinajsto soboto. Prosim, molite za otroke, ki se učijo v tej šoli.

20. februar 2021

SOBOTNA PROMETNA NESREČA

Ana Kižnjakova, 32 let, Rusija

Ruska federacija je največja svetovna država. Meri 17 milijonov kvadratnih kilometrov in zaseda skoraj desetino kopnega.

Šestnajstletna Ana je bolj kakor vse drugo želela imeti spletni dostop v odročni vasi na ruskem Daljnem vzhodu.

Bilo je leta 2013 in ni želela biti brez novega pojava. Oče in mati sta se dogovorila, da bosta Ano v soboto zjutraj odpeljala v trgovino kupit modem. Niso bili adventisti sedmega dne. Ana pa se je krstila približno eno leto prej, potem ko je od babice izvedela za Jezusa. Vedela je, da je narobe, če bodo šli v soboto nakupovat, spletni dostop pa si je močno želela.

Zadnja stvar, ki se je spominja, kaj se je zgodilo, je odhod iz hiše in vkrcanje v avtomobil. Babica ji je pozneje povedala, kaj se je zgodilo.

Oče je presešel dovoljeno hitrost, ko je vozil po gladki zimski cesti proti trgovini. Na lepem je avto zdrsnil na nasprotni vozni pas in ga je čelno zadel tovornjak. Oče in mati sta umrla za poškodbami, voznik tovornjaka pa si je zlomil nogo. Ano so nezavestno odpeljali v bolnišnico, zdravnik pa je napovedal, da ne bo preživela. Babica se je postila in molila ter prosila sovernike, naj se ji pridružijo. Na zdravnikovo presenečenje se je Ana prebudila iz kome v treh dneh in hitro okrevala. Čez dva meseca se je vrnila v šolo in z drugimi vred iz razreda končala deseti razred.

Babica se je preselila k Ani in jo fizično in duhovno podpirala v njenem družinskem domu v vasi Novošatinsk v okrožju Primory. Toda Ana je potonila v temačno žalost. Počutila se je zelo krivo za smrt staršev. Ni obdolževala Boga. Vedela je, da ne povzroča smrti. Vedela pa je tudi, da ni prav, če gremo ob sobotah nakupovat. Želela je staršem povedati, naj ostanejo doma. Na spletni dostop bi lahko počakali po koncu sobote. Imela se je za krivo za njihovo smrt.

Temačnost krivde je sledila Ani, ko se je preselila v pristaniško mesto Vladivostok, da bi se šolala na univerzi. Obiskovala je edino

Krščansko adventistično cerkev v mestu, vendar ne prav vsako soboto. Le tolikokrat, da je bila babica srečna. Zavedala se je, da ne živi pobožno, in njena krivda se je samo poglobljala. Babica je molila za Ano in jo vsak dan klicala.

»Ali si danes brala Sveto pismo?« jo je nežno vpraša.

Če je Ana potrdila, je babico zanimalo, o čem je brala.

»Ali si danes molila?« jo vpraša. »Ne pozabi moliti.«

Babica jo je prosila, naj ji pove svoje težave, in molila zanjo po telefonu.

Na univerzi je Ana srečala profesorico adventistko, katera ji je pomagala pri domačih nalogah. Tudi ta je molila zanjo in prosila sovornike, naj molijo zanjo. Ana se je spomnila svojega krsta in prosila za odpuščanje.

Molila je: »Vidim, da ne živim pravilno. Živim v temi. Življenje brez tebe nima smisla. Pomagaj mi v cerkvi najti dobre prijatelje. Pomagaj mi biti prijateljsko naravnana. Nauči me, da se odprem. Pomagaj mi, da se spomnim moliti in brati Sveto pismo.«

Ana se je začela redno pogovarjati z Bogom. Prebrala je tudi knjigo Veliki boj med Kristusom in Satanom, ki ji jo je pred nekaj časa podarila babica. Spoznala je težave, ki so jih imeli Martin Luter in drugi reformatorji, in zvedela, da Bog odpušča tudi najhujšim grešnikom. Opustila je slabe navade. Začela je klicati babico vsak dan, namesto da bi čakala, da jo ona pokliče.

Njena vera je rasla in vsako soboto je z veseljem hodila v cerkev iskat Boga. Razumela je, da ji je Bog odpustil grehe in je ne bo spominjal nanje. Z njenega srca se je odvalilo težko breme.

Danes ima dvaintrideset let in dela kot univerzitetna profesorica. Je tudi vodja stezosledcev in tajnica cerkve. Nima pojma, zakaj se je zgodila nesreča, ampak jo to ne obremenjuje več.

»Veliko ljudi mi je reklo, da nisem kriva, vendar mislim, da se stvari ne zgodijo naključno,« pravi. »Tudi če se je nesreča zgodila po naključju, ostaja dejstvo, da se je zgodila v soboto. Še danes včasih pomislim, kaj bi lahko bilo. Ampak dejstvo je, da se je nesreča zgodila in mi spremenila življenje. Imela sem eno življenje pred njo in imam drugo po njej.«

Ana je hvaležna babici, ki ima osemdeset let, da je molila zanjo, in sovrnikom, ki so se ji pridružili. Pravi, da so ji pomagali spremeniti življenje.

»Razumem, da so bile moje številne težave odpravljene, ker je cerkev molila zame. Brez Boga se nič ne splača v življenju,« pravi Ana.

Del daru trinajste sobote pred tremi leti je pomagal zgraditi novo stavbo za Anino cerkev v Vladivostoku. Hvala, ker ste z darom in molitvami podprli cerkev v tem kraju.

27. februar 2021

HVALEŽNOST BOGU ZA MIZO

Dinara

Sedemletna Dinara je pri večerji naključno razjezila mater. Pogledala je na krožnik z makaroni z ocvrto čebulo in se ozrla na leseno mizo pod njim. »Mama, ali si vedela, da nam je to mizo dal Bog?« je vprašala. Mati je osupnila.

»O čem pa govoriš?« je odvrnila. »To je popolnoma neumno! Oče je trdo delal in kupil mizo v trgovini. Nehaj se vesti kot neumna deklica.« Dinara je vztrajala. »Ne, rekli so mi, da je to dal Bog,« je dejala. »Kdo ti je to rekel?« je vprašala mati, ki z mnogimi ljudmi vred v njihovi državi ni bila kristjanka. »Kje in kdaj si slišala, da nam je Bog dal mizo?« Dinara je pojasnila, da se je z drugimi prvošolčki naučila prijaznosti v javni šoli. Učitelj, ki je bil adventist sedmega dne, je otrokom med poukom povedal o Bogu.

»Vse, kar imate v svoji hiši, je od Boga,« je rekel učitelj. »Za to naj bi bili hvaležni.« Dinara je menila, da bo koristno, če bo to novo znanje povedala mami. Mati pa se je razjezila in grajala Dinaro, ker ni spoštovala očeta, ki si je zelo trudil, da bi kupil mizo.

»Jutri bom šla v šolo ugotovit, zakaj učijo otroke o Bogu,« je dejala mati. Naslednji dan je v šoli povzročila razburjenje in vanj vključila še druge starše. Ravnatelj šole je obljubil, da v šoli nihče več ne bo omenjal Boga.

Vznemirjenje je na Dinaro naredilo velik vtis. Čeprav v šoli ni več slišala za Boga, je pogosto razmišljala o njem. Po devetih letih je družina kupila nov dom, ko je imela Dinara šestnajst let. V hiši je našla strgano Sveto pismo za otroke. V svetlo modri knjigi je manjkalo več kakor polovica strani, ampak Dinara je z zanimanjem prebrala tisto, kar je ostalo. Prebranega ni razumela veliko, došla pa je, da gre za Boga. Hrepenela je po branju celotnega Svetega pisma.

Po treh letih je Dinara začela študirati angleščino v adventistični šoli, učitelj pa je njo in druge učence povabil na sobotno srečanje.

Dejal je: »Če želiš, pridi na sestanek naslednjo soboto.«

Dinara se je udeležila sestanka. Bilo je zanimivo. Ljudje so molili, se pogovarjali o Svetem pismu in peli. Srečanja se je udeležilo več študentov iz tujine, ona pa je z njimi vadila angleščino. Dinara je nekaj časa hodila na sestanke vsako soboto. V tem času se je poročila z mladeničem, ki je posvečeval sedmi dan – soboto – in je z veseljem hodil z njo na sestanke, kadar ni bil v službi.

Ampak Dinara se je počutila vedno bolj neprijetno. Medtem ko je neko soboto sedela na srečanju, se ji je porodila misel:

»Ali sem ravnala pravilno? Kaj počnem tukaj? Moje ljudstvo ne pripada h krščanstvu.«

Nehala je hoditi v cerkev. Želela je iti, vendar se je bala.

Njen mož Nikolaj je opazil njen stalni boj, zato jo je vprašal, zakaj se ne udeležuje sobotnih srečanj. Dinara mu je pojasnila svojo zbežanost.

»Starši verujejo, da ni drugega Boga poleg njihovega,« je povedala.

»Zakaj pa se bojiš?« je vprašal Nikolaj. »Bog je samo eden. Ni razloga za strah.«

Dinara je povedala, da misli, da jim je kot ljudstvu dovoljeno brati samo njihovo tradicionalno sveto knjigo, vendar je želela brati Sveto pismo. Nikolaj ji je pokazal, da imata tradicionalna sveta knjiga in Sveto pismo nekaj skupnega.

Nato je Dinara povedala, da jo skrbi, da njeni domnevajo, da hodi k bogoslužju v njihovo tradicionalno molilnico, ona pa bi želela hoditi na bogoslužje v adventistično cerkev.

»To ni težava,« ji je povedal Nikolaj. »Saj lahko hodiš v obe. Svobodno pojdi k bogoslužju z adventisti. Nič te ne sme ustaviti.«

Dinara je dalje hodila k bogoslužju z adventisti in srce izročila Bogu. Danes je vesela, da lahko bere Sveto pismo, kadar koli želi. Bogu je hvaležna zanj in za vse, kar ima v svojem domu.

Pravi: »Ves čas se zahvaljujem. Od takrat, ko se zbudim, do takrat, ko zaspim, se zahvaljujem Bogu za življenje, hrano in celo za mizo. Vse dobro prihaja od Boga.«

Hvala, ker z molitvami in darovi podpirate adventistično izobraževanje v Evrazijski diviziji.

6. marec 2021

ŠPORT SPREMINJA ŽIVLJENJA

Maksimiljan Gomez, 24 let, Kirgizija

Kirgiški misijon je del Južnega misijona v Evrazijski diviziji. Ima 11 krajevnih cerkev in 12 skupin s 664 verniki. Ob 6.457.000 prebivalcih jih pride 9.724 na enega adventista.

Približno 90 % Kirgizov je muslimanov, Kirgiški misijon pa vodi službo za adventistično-muslimanske odnose.

Kirgiška prestolnica je Biškek, nekdanji Pišpek, ki se je v sovjetskih letih imenoval Frunze. Leži blizu severne meje, kjer je prvotno stala trdnjava, ki so jo zgradili za nadzor karavanski poti v državo. Sedaj ima več kakor milijon prebivalcev.

Kirgiška zastava je rumeno sonce na rdeči podlagi. Štirideset sončnih žarkov ponazarja štirideset plemen, ki so se združila pod junakom Manasom iz devetega stoletja, da bi se borili proti napadalcem Ujgurjem. Diagonalne črte v središču sonca ponazarjajo streho jurte, tradicionalnega bivališča nomadov srednjeazijskih step.

Maksimiljan je skoraj umrl med zapleteno operacijo ramena zaradi poškodbe pri športu. Po operaciji je začutil močno željo, da bi naredil kaj posebnega za Boga. Toda kaj?

Po diplomi na argentinski univerzi River Plate se je iz hvaležnosti Bogu odločil delati en mesec kot literarni evangelist. Ves zaslužek od prodaje knjig je podaril Krščanski adventistični cerkvi.

V zadnjem letniku študija je bilo zanj težko ukvarjati se z gimnastiko zaradi nedavne poškodbe ramena. Učitelji so ga opozorili, da ne bo diplomiral iz predmeta športne vzgoje, če ne bo mogel narediti vseh zahtevanih vaj.

Zdravnik mu je svetoval, naj zamenja glavno študijsko smer.

»Če boste še naprej vadili gimnastiko, se bo stanje vaše rame samo poslabšalo,« je povedal zdravnik.

Maksimiljan ni hotel spremeniti predmeta tako blizu diplome. Poleg tega ni imel denarja, da bi spremenil smer in še nekaj let ostal na univerzi.

Med razmišljanjem o prihodnosti ga je prijatelj Marko vprašal, kaj namerava početi po diplomi.

Maksimiljan mu je povedal za svojo zamisel, da bi en mesec delal kot literarni evangelist in ves zaslužek podaril Krščanski adventistični cerkvi. Marku je bila zamisel všeč, toda imel je še eno.

»Zakaj ne greš v Kirgizijo?« ga je vprašal.

Marko je eno leto delal kot prostovoljec v kirgiški adventistični šoli.

Maksimiljan še nikoli ni razmišljal o potovanju čez polovico sveta, vendar mu je bil predlog všeč. Molil je za to in obljubil Bogu, da bo šel v Kirgizijo, če bo tisto leto diplomiral.

Ko je prišel čas za opravljanje zaključnega izpita, je molil za pomoč pri navidezno nemogočih vajah. Na njegovo presenečenje je lahko uspešno opravil vse vaje.

Nato je zdravnik pregledal njegovo ramo in izrazil presenečenje. Stara rana se je popolnoma zacelila. Bil je pravi čudež.

Maksimiljan je diplomiral in čez en mesec poletel v Kirgizijo. Po prihodu na adventistično šolo so ga določili za učitelja športne vzgoje in trenerja popoldanskega nogometnega tečaja, ki so ga organizirali za otroke iz sosesčine. Nogometni razred se je shajal v novi šolski telovadnici, ki je bila zgrajena s podporo daru trinajste sobote leta 2017.

Ampak to še ni konec poročila. Ko so se otroci in Maksimiljan igrali, je opazil velike spremembe pri vedenju otrok. Fantje so se prepirali in topli, vendar so prenehali, ko jim je povedal: »Smo bratje in sestre. Ne smemo se tepsti.«

Ko je videl neke fante piti alkoholno pijačo, jim je svetoval, naj nehajo. Dejal jim je: »To je slabo za vaše telo.« Fantje so nehali piti.

Maksimiljan je vesel, da je eno leto življenja posvetil prostovoljnemu delu v Kirgiziji. Pravi: »Pri učencih vidim veliko spremembo. Prav tako še nismo izgubili tekme z moštvom druge šole.«

Del daru trinajste sobote je pred tremi leti podprl gradnjo telovadnice v adventistični šoli v kirgiškem mestu Tokmoku. Hvala, ker podpirate adventistično izobraževanje v Kirgiziji in drugje v Evrazijski diviziji.

13. marec 2021

KNJIGA IN ŠOLA

Tatjana Sokolovska, 72 let, in Andrej Sokolovski, 37 let, Kirgizija

Tjanšan (Gorovje nebes) je pokrajina v osrednji Aziji, sestavljena iz gorskih verig. Osemdeset odstotkov Kirgizije leži v Tjanšanu, njena najvišja vrhova pa sta na kirgiških mejah. Najvišji vrh s 7.439 metri je Jengiš Čokusu na meji s Kitajsko. Drugi najvišji vrh s 7.010 metri pa je Kan Tengri na meji s Kazahstanom.

Največja kirgiška narodnostna skupina (73,3 %) so Kirgizi. V preteklosti so bili nomadi in so se selili s čredami ovc, konj in jakov s prenosnimi okroglimi šotori, ki se imenujejo jurte. Večina kirgiških pastirjev so še vedno napol nomadi in poleti odpeljejo črede v gore. Sokolarstvo je tradicionalna zabava v osrednji Aziji, zlasti lov z orli.

Še en kazalec, kako pomembni so konji za kirgiško kulturo, je priljubljenost fermentirane pijače kumis, tradicionalno narejene iz kobiljega mleka.

Kirgizijo so večino njene zgodovine naseljevali različni klani in plemena, čeprav so jo občasno zasedle tuje sile. Samostojnost je dosegla leta 1991 po razpadu Sovjetske zveze.

Tatjana se je na poti domov iz službe v adventistični šoli v kirgiškem mestu Tokmoku ustavila v trgovini z rabljenimi knjigami.

Ravnokar je začela poučevati ruski jezik in književnost potem, ko ji je direktor nepričakovano ponudil službo.

Ko je plačevala izbrane knjige, je prodajalka vzela v roke še eno knjigo. Dejala je: »Tole knjigo lahko dobite za darilo.«

Tatjana ni hotela odkloniti brezplačne knjige. Vzela jo je in plačala druge knjige in vse dala v torbo. Doma je radovedno pregledala brezplačno knjigo. Njen naslov je bil Veliki boj med Kristusom in Satanom. Nikoli še ni slišala za pisateljico Ellen G. White. Prelistavala jo je in na zadnji strani videla podatke za stik z moškim po imenu Pavel Noskov. Presenečena je bila, ker je bil naslov isti kakor za stanovanjsko hišo, v kateri je stanovala.

Ko je naslednje dni razmišljala o tem, da bi bil Pavel njen sosed, se je zavedela, da ima učiteljica v šoli enak priimek kakor on. Vzela je knjigo s seboj v šolo in jo pokazala učiteljici Arini.

»Ali ste Pavlova žena?« jo je vprašala. »Da,« je odvrnila Arina. »Pavel je moj mož.«

Tatjana je izvedela, da je družina pripadala adventistom sedmega dne in je vsako soboto hodila v cerkev. Arina je Tatjano in njenega polnoletnega sina Andreja povabila na klepet z njo in njenim možem Pavlom. Na enem izmed teh srečanj je Pavel povedal Tatjani, da imajo adventisti Ellen G. White za priljubljeno pisateljico in prerokinjo. Tatjano je je spodbujena z velikim zanimanjem prebrala knjigo Veliki boj med Kristusom in Satanom.

Tatjana in Andrej sta začela obiskovati malo skupino za proučevanje, ki se je tedensko shajala v Pavlovem in Arininem domu. Ko je Pavlova mati zbolela, so potrebovali prostor za malo skupino, je Tatjana odprla svoj dom za proučevanje Svetega pisma.

Samo čez nekaj tednov je izbruhnila duhovna stiska. Tatjana in Andrej sta močno začutila, da se morata odločiti, da postaneta adventista ali pa se popolnoma nehata družiti z njimi. Pavlu sta povedala, da ne vesta, kaj naj naredita.

Pavel jima je dejal: »Samo Bog vaju lahko reši iz te težave.« Tatjana in Pavel sta molila in se odločila, da se bosta v soboto prvič udeležila bogoslužja. Izkušnja v cerkvi je bila nekaj, česar še nikoli nista doživela. Verniki so bili prisrčni in gostoljubni. Presrečni so bili, ko so videli obiskovalca in se z njima vedli kakor z zdavnaj izgubljenimi prijatelji. Tatjana in Andrej sta čutila, da sta prišla domov. Tatjana in Andrej sta se krstila 6. aprila 2019.

Tatjana priznava, da je adventistična šola sina in njo vodila k Bogu. »Hvaležna sem šoli,« pravi. »Če ne bi bila prišla nanjo delat, se na poti domov ne bi ustavila v knjigarni in izvedela, da je eden od mojih sosedov v stavbi adventist. Ne bi vedela za Krščansko adventistično cerkev. Bog je usmerjal najino pot.«

Del daru trinajste sobote je pred tremi leti podprl gradnjo telovadnice v adventistični šoli v kirgiškem mestu Tokmoku. Hvala, ker podpirate adventistično izobraževanje v Kirgiziji in drugje v Evrazijski diviziji.

20. marec 2021

GLASEN PRVOŠOLČEK

Ljudmila Komkova, 24. Let, Ukrajina

Ukrajina ima dolgo krščansko zgodovino. Leta 988 se je kijevski princ Vladimir, znan kot Vladimir Veliki, pogajal za poroko z Ano, sestro bizantinskega cesarja Bazilija II., in sprejel vzhodno pravoslavno krščanstvo. Nato je uničil mnogo poganskih svetišč in ustanovil krščanske cerkve.

Adventistično sporočilo sta tod prvič na območju črnomske obale, na Krimu in Kavkazu oznanjala nemška misijonarja Perka in Kandad. Leta 1886 je bila po krstu v vasi Berdibulat ustanovljena prva Krščanska adventistična cerkev s sedemnajstimi verniki.

Pravoslavna cerkev in pozneje Komunistična partija nista bili naklonjeni adventizmu v Ukrajini. Mnogi verniki in pastorji so bili zaradi svojega prepričanja preganjani in dolga leta preživeli v zaporu. Nekateri so umrli v taboriščih v Stalinovem času. Zato je cerkev delovala kot underground ustanova, organizacija Krščanske adventistične cerkve pa se je začela šele leta 1978.

Učiteljica Ljudmila ni vedela, kaj naj naredi s šestletnim Matvejem v prvem razredu v adventistični šoli v ukrajinskem mestu Buča. Kadar je med poukom ukrajinjščine imel vprašanje, ni mirno sedel in dvignil roke kakor drugi otroci. Namesto tega je vstal. »Kje naj pišem?« je zavpil. Tudi med matematiko ni mirno sedel in dvignil roke. »Na kateri strani učbenika smo?« je zavpil.

Ljudmila mu je poskušala razložiti, da mora, kadar ima vprašanje, tiho sedeti in dvigniti roko. Toda zdelo se je, da ne razume. Njegovo kričanje je motilo pouk.

Prvošolci so se hitro sprijateljili. Matvej pa je imel težave pri pridobivanju prijateljev. Za druge otroke se ni menil, ali pa se je z njimi prepiral. Če mu ni bilo všeč, kar so mu povedali, jih je porinil ali udaril.

Ljudmila ni vedela, kaj naj naredi z njim. Učiteljevala je prvo leto po diplomi na univerzi. Dečku je želela pomagati pri učenju in pridobivanju prijateljev. Pouk je poskušala narediti zanimivejši.

Poskusila je govoriti z Matvejem. Nič ni pomagalo. Ničesar ni mogla narediti. Ko se je neki dan le nekaj tednov po začetku šolskega leta vrnila iz šole, se je v molitvi obrnila k Bogu.

»Bog, prosim te za potrpljenje in modrost, da bi našla način za sodelovanje s tem otrokom,« je molila. Zjutraj je znova molila.

»Bog, prosim te, vodi me pri današnjem poučevanju,« je dejala. »Pokaži mi, kako naj sodelujem z Matvejem in ga učim. Pomagaj mi biti dobra učiteljica vsem otrokom.«

Ljudmila je šest tednov vsako jutro in večer molila za Matveja. Neki dan je v učilnici opazila veliko spremembo. Matvej ni vstal in kriče spraševal. Namesto tega je tiho sedel in dvignil roko. Upošteval je učence ter jih ni porival ali udarjal. Namesto tega je prijazno govoril z njimi.

Matvej je opazil, da je eden izmed dečkov izgubil svinčnik in ni mogel pisati šolskih nalog. »Na,« je dejal, »vzemi mojega.«

Ljudmila je bila ganjena. Matvej je imel samo en svinčnik in ga je podaril. Drugi deček je videl, da Matvej potrebuje svinčnik, in mu je dal enega od svojih.

Matvej je začel ravnati prijateljsko. Otroci so ga imeli radi. Bil je prijazen in radodaren. Pripravljen je bil deliti vse, kar je imel. Za Ljudmilo je bila to velika lekcija.

Pravi: »Razumela sem, da smo Božji otroci. Bog nam kaže takšno potrpežljivost in ljubezen. Vse življenje dela zaboljšanje našega značaja. V mojem življenju je naredil čudež. Nikoli nisem mislila, da bi lahko Matveja spremenil tako hitro.«

Pristavila je: »Razumela sem, da bo Bog naredil tisto, česar mi ne moremo, potem ko sami naredimo vse, kar lahko.«

Del daru trinajste sobote v tem četrtnetju bo šoli, v kateri dela Ljudmila, pomagal, da bo zgradila lastno stavbo. Trenutno najema učilnice v adventistični visoki šoli, vaš dar pa bo otrokom pomagal, da se bodo učili v svojih učilnicah. Hvala, ker načrtujete obilen dar.

27. marec 2021

NAUČI NAS MOLITI
Natalija Berlinskaja, 43 let

Ukrajina leži v vzhodni Evropi in je druga največja država na celini. Njena prestolnica je Kijev na severu države ob reki Dneper.

Ukrajina je četrta po številu certificiranih strokovnjakov za informacijsko tehnologijo. Pred njo so Združene države Amerike, Indija in Rusija.

Ukrajina ima mnogo naravnih in divjadnih rezervatov, kar kaže, da se zelo trudi ohranjati naravno dediščino, zlasti stepe. Prvi izmed njih, Askanija Nova, se je začel kot zasebno zatočišče prostoživečih živali leta 1875; danes ima uspešen program vzreje ogroženih vrst z onagrom in prževalskim konjem vred.

Ukrajinska jed, ki jo tujci najbolj poznajo, je boršč – juha predvsem iz pese in druge zelenjave, kakršna je zelje, krompir, paradižnik, korenje in čebula ter je pogosto odišavljena s česnom in koprom. Obstaja okoli 30 različnih vrst ukrajinskega boršča.

Učiteljica Natalija je enkrat na teden zbrala devetošolce v krog k posebni molitvi. Neko jutro je rekla: »Viktorija, začni moliti.«

Petnajstletna Viktorija je na učiteljico gledala z velikimi, okroglimi prestrašenimi očmi. »Kako?« je vprašala. »Kako naj molim.«

»Začni takole,« je rekla učiteljica: »Dragi Bog.« »Tako naj začnem?« je vprašala Viktorija. »Da, tako reci,« je rekla učiteljica.

»Kaj pa je naslednje?« je vprašala Viktorija. »Prosi Boga, naj nas blagoslovi, kakor ste slišali v pravkar prebrani zgodbi,« je pojasnila učiteljica.

Viktorija je pravkar prebrala zgodbo o tem, kako sonce vsak dan vzhaja in sije na vse ljudi, dobre in zle. Zgodba je povedala, da Jezus vsak dan obseva z ljubeznijo in tudi kristjani bi morali biti vsak dan luč vsem ljudem.

»Dragi Bog,« je rekla Viktorija. »Pomagaj nam biti dobri učenci. Pomagaj nam, da bomo luč.«

Viktorija ni bila edina izmed otrok, ki se je bala glasno moliti v razredu devetega razreda adventistične šole v ukrajinskem mestu Buča. Štirje izmed sedmih otrok v razredu so bili iz adventističnih družin. Viktorija in še dva, ki nista bila iz adventističnih družin, nista bila vajena moliti. Učiteljica je želela, da molijo in izkusijo moč molitve zase.

Po prvi molitvi se Viktorija ni bala več moliti. Toda njen najboljši prijatelj Ruslan ni hotel moliti. »Strah me je moliti,« je dejal. »Ne morem moliti pred vsemi.« Učiteljica je na poseben način molila za Ruslana.

Potem je Viktorija zbolela za vnetjem srednjega ušesa. Ves mesec ni prihajala v šolo. Vsi učenci so bili zaskrbljeni zaradi Viktorije. Učiteljica je bila zaskrbljena. Še zlasti zaskrbljen je bil Ruslan. Učiteljica se je odločila, da bo vsak dan imela posebno molitev za Viktorijo. Vsi so molili zanjo razen Ruslana.

Neko jutro je učiteljica povedala, da bodo Viktoriji naslednji dan operirali uho. Učence je pozvala, naj se postavijo v krog za molitev. »Kdo želi moliti za Viktorijo?« je vprašala. »Želim moliti!« je izbruhnil Ruslan. Vsi so bili presenečeni. Presenečen je bil tudi Ruslan. »Kaj sem rekel?« je vprašal.

Otroci so priklonili glavo in zaprli oči. »Dragi Jezus,« je rekel Ruslan. »Blagoslovi Viktorijino operacijo. Pomagaj ji, da ne bo izgubila sluha. Ozdravi jo in ji pomagaj, da se vrne v naš razred. Amen.« Operacija je bila uspešna. Čez nekaj tednov se je Viktorija vrnila v šolo.

»Bog sliši vse naše molitve, še zlasti molitve boječih otrok,« je v pogovoru povedala učiteljica Natalija. »Ne bi se smeli bati odpreti srca Bogu. Molimo lahko kjer koli in kadar koli, Bog pa bo odgovoril tako, kakor si ne moremo predstavljati.«

Del daru trinajste sobote v tem četrletju bo šoli, na kateri poučuje učiteljica Natalija, pomagal zgraditi lastno učilnico v ukrajinskem mestu Buči. Šola sedaj najema učilnice od adventistične višje šole, vaš dar pa bo otrokom pomagal, da se bodo shajali v svojih učilnicah. Hvala za današnji obilni dar za naša dva misijonska projekta – adventistično šolo v ukrajinskem mestu Buča in krščansko šolo v ruskem mestu Zaoski.